

† EVANGÉLIUM Szent Márk könyvéből

Abban az időben tanítványaival Jézus Jerikóba érkezett. Amikor tanítványainak és nagy tömegnek a kíséretében elhagyta Jerikót, egy vak koldus, Timeus fia, Bartimeus ott ült az útszélen. Hallva, hogy a názáreti Jézus közeledik, elkezdett kiáltozni: „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!” Többen szóltak neki, hogy hallgasson, de ő annál hangosabban kiáltotta: „Dávid fia, könyörülj rajtam!”

Jézus megállt és így szólt: „Hívjátok ide!” Odaszóltak a vaknak: „Bátorság! Gyere, téged hív!” Az eldobta köntösét, felugrott és odament Jézushoz. Jézus megkérdezte: „Mit akarsz, mit tegyek veled?” A vak ezt felelte: „Mester, hogy lássak.” Jézus erre így szólt hozzá: „Menj, a hited megmentett téged.” Az pedig nyomban visszanyerte látását, és követte őt az úton.

Ezek az evangélium igéi.

Mk 10,46-52

Kedves Testvérek!

Adná magát, hogy a mai evangéliumi szöveget egyszerűen értelmezzük. Higgyél nagyon, higgyél ügyesen, és Jézus megadja, amit kérsz. A vaknak például a szeme világát. Azonban már a múlt vasárnapi szövegben, mikor Zebedeus fiai, Jakab és János különleges elbírálást kértek, láttuk, hogy Jézus nem feltétlenül szolgálja ki a tanítványai igényét.

Egy olasz pedagógus, Marcello D'Orta éveken át gyűjtötte tanítványai dolgozatait. Egy, a Jézus csodáiról szóló dolgozatból idézek most: *Jézus sok csodát tett, a vakosat, a leprásat, a bénát, a lefélékezett vihart, a vizenjárást, satöbbi. De egy csodát nem tett meg: nem mentette meg a bátyámat a drogtól.*

Gondolom, sokan vagyunk úgy, testvérek, mit az a nápolyi kisdíák, aki ezeket a sorokat írta. Vannak olyan imáink, kéréseink, amiket Jézus nem teljesített. Akár magunkért, akár nekünk kedves személyekért könyörögtünk. Mit üzen nekünk egy ilyen sikertörténet, nekünk, akik hittünk - de hiába imádkoztunk? *„Bátorság! Gyere, téged*

hív!" - mondja a tömeg Bartimeusnak. De mire hív minket Jézus ezzel az evangéliumi történettel?

Kedves Testvérek, **Jézus minket az Ő kihívásokkal teli követésére hív.**

Az első kihívás az Bartimeus történetében, hogy meg kell küzdenie a sokaság ellenvéleményével. Nekünk nem feltétlenül ilyen nehézség jut osztályrészül, de mindannyiunknak valamilyen módon meg kell küzdenünk a hitünkért, az abban való megmaradásért. Sokunknak épp úgy, hogy a meg nem hallgatott imádságok ellenére is kitartunk Isten mellett.

Bartimeus kitartott, bár emberi szemmel teljesen felesleges volt: sokan voltak egy ellen, méghozzá azt mondhatjuk, hogy Jézus közvetlen közelében lévők utasítják őt el. Kihívás, hogy folytassa az imádságot, Jézus szólólongatását a nehézségek között is. Bartimeus ráérez arra, hogy az igazság tipikusan nem olyan dolog, amit a híveinek száma jellemez. Állíthatja több milliárd ember, hogy a Nap kering a Föld körül - az attól még nem lesz igaz. A hit egyik kihívása, hogy elég-e nekem, ha csak Isten ad nekem igazat. Ha csak Istennek tetszik, amit én csinálok.

A vak Bartimeus tehát tovább kiáltozik, és amikor meghallja, hogy Jézus hívja, eldobja a köntösét, és odamegy Jézushoz. A köntös Jézus korában a koldusoknak a munkaeszköze volt. Olyan, mint ma koldusok előtt a kalap, vagy utcazenészek előtt a hegedűtök. Oda lehetett dobni a pénzt, vagy rakni az adományba szánt ételt. Bartimeus azzal, hogy eldobja a köntösét, az egyetlen támaszától válik meg. Attól, ami szegényes, de mégis rendszeres bevételt biztosított neki. Ezt dobja félre Jézus szavára, és ugrik fel úgy, hogy még nem lát. Olyasmi érzés lehet ez, olyan kihívás, mint mikor először úszik úgy az ember, hogy tudja, a lába már nem érne le a vízben, hiába próbálna megállni. Vagy amikor a kisgyerek biciklizni tanul, és észreveszi, hogy már nem egyengeti az édesapja hátulról, már nem tartja a biciklit, hanem magától kell egyensúlyoznia. Így kell a mi életünkben is a Jézustól idegen támaszoknak kikopniuk, minden hamis vigasznak és menedéknek. Neked, kedves Testvérem, mi lenne az első, amit el kellene dobnod, ha a Mester hívna?

És Jézus megnyitja Bartimeus szemét - vagyis alkalmassá teszi őt a követésre. Az Ószövetség megemlékezik egy Cidkijjá nevű királyról, aki megszegte a szövetségi hűséget Nabukadneccárral szemben. A büntetése az volt, hogy mielőtt megvakították, a fiait a szeme láttára végezték ki. Az utolsó, amit látott, a fiai kivégzése volt. Ennek a történetnek különös fordítottja Bartimeus története. Látóvá lesz, és az első, amit lát, hogy megy Jézus és mennek vele a követői Jeruzsálem felé. Az elárultatás, a kínzások és a kereszthalál felé. Erre nyitotta meg Jézus Bartimeus szemét, ilyen követésre hívta és hív minket is. Látni az egyébként szabadító Istent tehetetlennek. Látni a gyógyítót haldokolni - miközben végig kitartott a szeretetben. Látni Jézust, akinek nem fontos, hogy teljesítse a kérésünket - de mi az életénél is fontosabbak vagyunk neki. Kedves Testvérek, nem tudjuk, hogy Bartimeus meddig és hogyan követte Jézust - többet nem ír róla a Szentírás. Addig követjük a sorsát, amíg Jézushoz csatlakozik a Jerikóból Jeruzsálembe vezető úton. De innentől nem is az ő sorsa lényeges nekünk, hanem az, amit mi kezdünk az ő történetével, mikor Jézus megy el mellettünk. *Mit akarsz, mit tegyek veled?* - kérdez Jézus minket is. Válaszhatjuk a mások véleményébe való belesimulást, a konfliktuskerülést, a magunk gyártotta hamis menedékeket - és választhajuk a mély vizet, a kapaszkodók eldobását, azt, hogy meglátjuk a mi elvárásainkat meghaladó Istent. Aki nem a mi elképzeléseink szerint működik, egyszerre hatalmas és szeretetteljes, Aki mindenről lemond, hogy rólunk ne kelljen lemondania. Melyik utat választod? *„Bátorság! Gyere, téged hív!”*

Ámen.